

[Jane Oksen]

Det har vist sig gentagne gange, når Fremskridtspartiet har fremsat forslag om en forhøjelse af folkepensionen, at samtlige partier i Folketinget har stemt det ned, på trods af at det er ganske rimelige forhøjelser, vi forlanger. Så kan man i samme mundfuld fra andre partier tale om bruttoløn, om dagpengelignende ydelser til pensionister. Når man ikke engang vil stemme for en minimal forhøjelse af den nuværende folkepension, kan man vel ikke mene, at man har råd til at give vore folkepensionister noget, der ligner eller svarer til en dagpengeydelse.

Fremskridtspartiet har helt konkret foreslået, at man i 1990 forhøjer folkepensionen til 5.400 kr., i 1991 til 5.700 kr. og i 1992 til 6.000 kr. om måneden. Vi går ind for ens pension til alle, og vi mener, at nogle af pengene til at forhøje disse pensioner for vore ældre udmærket kunne hentes hos nogle af de mange, der får offentlige pensioner, og også fra de folkevalgte – borgmestre, folketingsmedlemmer osv. – som oppebærer pensioner. Det må først og fremmest være vore svage ældre, vi skal tilgodese, og ikke højtlønnede personer.

Før vi begynder at tale om en arbejdsmarkedspension og en masse kunstige pensionsordninger, som måske endda skal tvinges ned over befolkningen, bør vi tænke på den ganske almindelige folkepensionist, som der jo er flest af. Faktisk er det mig bekendt kun en tredjedel af vore folkepensionister, der har pensioner ud over den almindelige alderspension.

Efterlønsordningen skulle vi måske også begynde at se på. Der er noget urimeligt i, at man, i det øjeblik man fylder 60 år, udstødes fra arbejdsmarkedet. For det er faktisk det, der sker. Derefter må man kun have 200 timers arbejde om året, så man er mere eller mindre tvunget til at holde op med sit arbejde. Der er tydelige beviser for, hvor populær ordningen er blevet, og hvor dyr den er blevet for samfundet.

Om vi skal bevare en folkepensionsalder på 67 år, skal vi måske også til at sætte spørgsmålstegn ved. Folkets sundhedsstandard er jo forbedret, og de, der har lyst til at arbejde efter de 67 år, bør vel have en mulighed for det.

Det, det først og fremmest drejer sig om, er valgfrihed for vore ældre, og det ikke bare når det gælder tilbagetrækning fra arbejdsmarkedet, men også på boligområdet, som der har været talt utrolig meget om i dag. Det er et vigtig

tigt område, for alle ældre opholder sig jo hele dagen i deres bolig. Derfor bør ældreboliger selvfølgelig være noget af det, vi prioriterer højest.

Men samtidig forstår jeg ikke den politik, regeringen lægger op til, når man udmelder til kommunerne, at nu må der ikke bygges beskyttede boliger, nu må der ikke bygges flere plejehjem. Vi ved, at antallet af ældre er stigende, og vi ved også, mange af vore ældre bliver dårligere og dårligere. Der skal være de valgmuligheder, således at man også har mulighed for at komme på plejehjem.

Når der er så mange indlagt på vore sygehuse, så er det, fordi en hel del af dem netop ligger og venter på den plejehjemsplads, som de nu enten ikke må eller ikke har råd til at bygge ude i kommunerne.

Der er også mange, der venter på en ældrebolig. Så vidt jeg ved – efter de oplysninger, jeg er i besiddelse af – er der 15.000, der i dag ønsker en ældrebolig. Derfor kan man undre sig lidt over, at der bliver bygget så få af dem. Men det må være den førte politik, hvor man truer med at fjerne rentesikring osv., der gør, at der ikke bliver bygget så mange ældreboliger. Der blev fra talerstolen nævnt et tal omkring 480, der var bygget i første halvdel af 1989. Når der ikke mere er en kvoteordning for ældreboliger, kan man godt undre sig lidt over, at man ikke skynder sig at bygge nogle flere boliger.

Men samtidig med, at vi skal bygge flere ældreboliger, skal vi altså også passe på ikke at nedlægge plejehjemspladserne. Der skal stadig være denne mulighed for vore ældre.

Vore ældre skal ikke også undgælde for den forfejlede politik, der har været ført i mange år. Når statsministeren taler om hestekur, er det ikke vore ældre, der skal bydes denne kur. Det er ikke vore ældre, der har levet over evne.

Vi har også fået et finanspolitisk oplæg, og vi har fået »Århundredets Plan«, som den kaldes, fra regeringen. Der skal skæres 600 mio. kr. i boligydelsen til pensionisterne, og det betyder faktisk noget med 7.000 kr. mindre til en enlig pensionist om året.

Skal vi ind på at skære i boligydelsen, må vi kompensere på en anden måde. Det må efter Fremskridtspartiets opfattelse ikke handle om at forringe vilkårene for vore ældre. Derfor er vi også kommet med disse udmærkede forslag om afskaffelse af boligopvarmningsafgifter. Det